

Lepota besede 14

Izbrani prispevki udeležencev literarnega natečaja

Lepota besede 2019

Izbor besedil: Samo Dražumerič

Črnomelj, november 2019

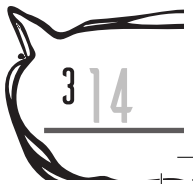

LEPOTA BESEDE 2019

Na letošnjem natečaju Lepota besede je sodelovalo kar petintrideset avtoric in avtorjev. Ustvarjalci so prispevali aforizme, pesmi, skeče, kratke zgodbe, dramska besedila in črtice. Očitno se Črnomelj počasi in znova spreminja v literarno mesto. Vsekakor sem nad številčnostjo prispevkov navdušen. Med prispelimi deli je nekaj zelo izstopajočih, lahko bi rekli dovršenih. V njih se prepozna globoko zavezanost tako estetskim kot književnim normam. Lahko bi rekel, da je za nekatere avtorje skrajni čas, da se aktivneje vključijo v literarne tokove in nas razveselijo s samostojnimi knjižnimi izdajami.

Bralcem pričujočega zbornika želim obilo literarnih užitkov. Naj tudi kakšna kritika ne izostane. Avtorjem želim veliko dela in poguma ob snovanju novih pesmi in zgodb.

Samo Dražumerič

ZA VNUKE

Odkrevsam v zatilje,
kjer glasovi molčijo.
Ovijejo me pretekli dnevi,
odločeni, da izsrkajo,
kar me določa.

Poslednja kapljica
zastre težke veke.
Ta bo za vnuke.

V zadnjem prostoru
se gnete tisočero sanj,
ki se niso izsanjale.
Jutro prehiteva večer,
v zenitu bledijo povezave.

Odtisi v zatilju
preklaplajo v peto prestavo,
zavore je izklopilo
zadnje neurje.
Vse kaplje so se stekle
v kapljico, ki določa.
Polizal jo bo
sosedov pes,
ko se bo pretepen

vrnil z obhoda.
Jutro bo utonilo v lajež,
veter pa bo šepetal:
ni zaman, ni zaman.

Dragomila Šeško

UPANJE

Mala riba sem.

Moje morje je kalna mlaka
na obronku
pozabljenega gozda.

Moje nebo je odpadlo listje,
lepi mi škrge,
cefra luske.

Kadar veter
razmakne goščo,
imam sonce na repu.

To je dobro.

Ker brez zelenih krošenj
bi moje morje
utonilo v mahu.

Dobro je, da sem mala.
Ker smrt male mlake
je mala smrt.

Dragomila Šeško

KOZICE

Še enkrat sem navajeno preverila vse v nahrbtniku. Ključ v vratih. Roka na kljuki že četrtič, da znova in znova preverim, ali je res zaklenjeno. Od daleč odklenem avto. Obrnem ključ. Prižgem radio. Glas do konca. Gas. Ovinkasta cesta. Samotno parkirišče. Sonce na vzhodu se še sramežljivo skriva, ko prvič zakorakam navkreber.

Kmalu se mi pridružiš in korak uskladiš z menoj po kozjih stezicah. »Še vedno šteješ korake?« te slišim, kako oponašaš moj glas.

Ta tvoja barva glasu. Ta tvoja veččina, da vedno znova nekoga imitiraš in se mi potem nasmehneš, ko te poskušam neuspešno posnemati. Najraje bi zakričala: »Ponovi! Ponovi vse te besede! Ponovi, da jih osvojim, da jih zmorem tudi jaz!«

»Vedno znova obupam. Zapletem se še pred tisočico,« nadaljujem najin pogovor.

»Vzemi svinčnik in list. Piši.«

Zasmejem se. Na ozki stezici polagam hitro korake, da te dohitim.

»Zakaj si ne kupiš pametne ure, da ti šteje korake?« nalagaš besede naprej. In to rečeš ti, pomislim, antizapravljivec.

»Okno sem morala v sobi zamenjati. Tam je šla ura,« se gospodarno pohvalim.

»Ne pozabi na sebe!«

Že odprem usta. Le kaj te je toliko spremenilo? Najprej so drugi,

potem dolgo nič, nato sem jaz ... tako si se vedno obnašal in razdajal za druge, za nas, za svoje.

»Streha še pušča?« ne odnehaš.

»Saj je suša,« se zasmejem, »že dolgo ni deževalo.«

»Kdaj jo pridejo popraviti?«

»Kmalu,« odvrnem.

»Tista pipa na cisterni je ...«

»... v predalu stare zavržene omarice v drvarnici. Vem, sem jo že našla. Samo dežja ni, da bi bila cisterna polna,« te prehitim.

Drobiva kratke korake, saj je steza strma in počasi mi primanjkuje sape. Tvoj korak se ne upočasnjuje. Sili me, da te dohitim. Utrip mojega srca se že sliši.

Na vrhu se zadihano naslonim na klopco z razgledom na Kolpo. Navajeno grem sama do hišice, kjer je v poštnem nabiralniku shranjena knjiga vpisov. Vpišem se. Danes prvič. Dobro vem, da bom šla še enkrat in še enkrat. Najmanj trikrat. Da bom telo pripeljala do meje bolečine.

»Danes ne boš odnehala, dokler ne prideš trikrat gor,« bolj za sebe rečeš, kot mene vprašaš.

Prikimam.

Stisneš ustnice. Ne da zaustaviš besedo, ki jo hočeš izustiti, ampak da utišaš krik, ko začutiš mojo bolečino. Pogledam te. Od sonca in znoja zarezane gube v obrazu sijejo. Neusmiljeno so jih izklesala desetletja. Spokojnost, mir in varnost tvojih rok me vabijo v svoj

objem. Nežno z dlanmi sežeš k meni. Z nedojemljivo nežnostjo se skoraj dotakneš mojega obraza. Zaprem oči in začutim dotik. Po meni gre znani drget. Saj ne prvič tvoje dlani sežejo po meni in vendar je vedno znova, tako kot prvič. Zatrepečem. Zavzdihnem. Z roko sežem proti tebi. Hočem se dotakniti tvojih močnih rok, z roko iti čez tvoje prsi in se priviti čvrsto k tebi, da te znova začutim. A nem pogovor dotikov prekine nenaden prelet ptice. Naredim korak nazaj, si z majico obrišem oči in potno čelo ter korak usmerim v hrib. Hočeš mi pomagati in korake hitro uskladiš z mojimi.

Na klopci, tik pred dolino, nad skalnim grebenom, obsediš.

»Tu te počakam. Tako ali tako prideš gor. Kolpo bom poslušal in se martinčkal.«

Slutim, da se nekaj dogaja. Nekaj je drugače kot običajno. Vse korake od spodaj navzgor in znova dol sva še zadnjič polagala skupaj. Trikrat zapored.

Vračam se in ti me čakaš na klopci. Zdi se, da dremaš. Pa ne. Oči so ti vkovane v slap Kolpe tam daleč nekje v dolini. Žuborenje vode je vse glasnejše. Moji trdi koraki so vse bližje. Skupaj preglasijo tvoje misli. V hipu trzneš in si ob meni. Zbadaš mojo počasnost. Se nasmeješ vetru, ki mi kuštra lase.

»Kakšne imaš plane?«

»Plane? Glede česa?« te začudeno pogledam.

»Kaj boš jutri? Služba. Pospravljanje. Vrt. In? To je to?«

Pomislim. To je to. Za trenutek se mi zazdi, da edina puzzla, ki

manjka, so Kozice.

»Kozice,« zasopihano dahnem.

»Ok. Kozice. Ampak saj so tudi drugi hribi,« nadaljuješ.

Ustavim korak.

»Kozice in ti!« vztrajam.

Čutim, da veš, kaj mislim. Tiho sva. Do klopce na vrhu, kjer obsediš.

Do vpisne knjige prijat'lov Kozic, kamor se ponovno samo jaz vpišem. Danes že drugič. Pot navzdol je počasna in brez besed.

Na ozki stezici srečava par, pokimata mi v pozdrav.

Znova obsediš na zadnji razgledni točki pred dolino. Pomahaš mi in se mi nasmeheš, češ naj ne skrbim, da me boš počakal.

In me. Popelješ me na rob skale in pokažeš ptičje gnezdo nad prepadno strmino. Vzamem aparat in samozavestno naredim nekaj posnetkov, saj vem, da me držiš, da ne omahnem v globino.

Pogumno usmerim aparat proti tebi. Vem, da poziranje ni tvoja strast. Premakneš se. In znova je slika meglena, nejasna in brez tebe.

Skomignem z rameni. Očitno mi nikoli več ne bo uspelo, da te ujamem v objektiv.

Skupaj počivava na skali, ki štrli nad ničemer in pogled iz nje objame lepoto pokrajine in Kolpe pod njo. Metulj nežno preletava cvetove. Brenčanje čmrljev in čebel je vse glasnejše. Tvoj šepet vse tišji. Dih komaj slišen.

Počasi začnem drobit korake še tretjič v hrib nad menoj. Sonce že močno greje. Zdi se mi, da nisva še nikoli tako dolgo hodila na

Kozice. Kakor da zanalašč počasi razvlačiš korake pred seboj, da bi čas raztegnil in podaljšal lepoto. Prepotena majica se mi prilepi na kožo. Pogledam proti tebi. Majica - kakor da si jo ravnokar preoblekel. Tvoj korak je še vedno svež in lahen. Občudujem te, kako polagaš korake. Nekajkrat se ozreš, če ti sledim.

Tik pred zadnjo strmino upočasniš korak. Ne zaradi energije, vem, da bi ti šel lahko še in še in še ne bi bil utrujen. Oklevaš, kot da mi hočeš nekaj povedati. Iščeš besede. Slutim, ko vedno znova pogoltneš začetek stavka.

»Naslednjič me ne bo,« zaslišim.

Tišina.

»Ne morem več,« nadaljuješ.

Prvič slišim te besede od tebe. Nikoli nisem pomislila, da je tvoja pot nazaj tako naporna, tako težka, tako nemogoča. Tvoja prisotnost mi je bila tako samoumevna. Sprijaznila sem se z dejstvom, da prideš samo na Kozice. Da so najina srečanja samo v nežnem objemu šumenja Kolpe. Niti pomislila nisem nikoli, da te ne bo več – niti sem!

Tišina.

»Bilo je lepo! Res lepo. Neskončno rada sva se imela!« me poboža tvoj komaj še slišen glas.

Pospešim korak. Utrip srca je vse močnejši, kakor da bo zdaj zdaj preglasil tvoje besede in kruto resnico, ki sledi. Hočem zbežati pred tvojimi besedami. Pred resnico, ki jo pazljivo, kolikor moreš

nežno in obzirno poveš. Če bom dovolj hitra, bom tako daleč, da boš pomislil, da nisem slišala. Stekel boš za menoj, da mi še enkrat poveš. Jaz bom znova pobegnila. Ti boš spet stekel za menoj. Tako mi bo morda uspelo podaljšati čas, da boš z menoj.

Stečem navkreber, ne oziraje se nazaj.

Ne čutim napora strmine pred seboj. Vidim le hodnik in gnečo ljudi. Slišim moški glas, ki v ritmu štetja pritiska na tvoja prsa: »Sedemindvajset, osemindvajset, devetindvajset.« Zdi se mi, da čutim na svojih prsah njegove močne dlani, ki z neverjetno močjo pritiskajo in poskušajo obuditi ritem srca. Slišim lom reber pod težo pritiska rok in želje, da se ritem tvojega srca zdrami.

»Odmaknite se!« zakriči ta isti moški glas.

Čutim tresljaj, ki gre skozi tvoje telo. Vidim sestre, ki tečejo sem in tja. Preplašene oči begajo in se spogledujejo.

Ponovno zaslišim neumorno štetje: »Sedemindvajset, osemindvajset, devetindvajset ...«

V daljavi vidim tvoj umirjeni nasmeh. Spokojen obraz brez bolečin in umirjen korak. Obstaneš in se ozreš proti meni. Za trenutek ne vem, ali mi mahaš v slovo ali me vabiš k sebi. Nevidne roke na mojih prsah pa neusmiljeno pritiskajo.

Reka pod menoj leno vijuga. Voda se lesketa v soncu, ki je sedaj že visoko. Vročina že močno pritiska.

Nataša Komarov

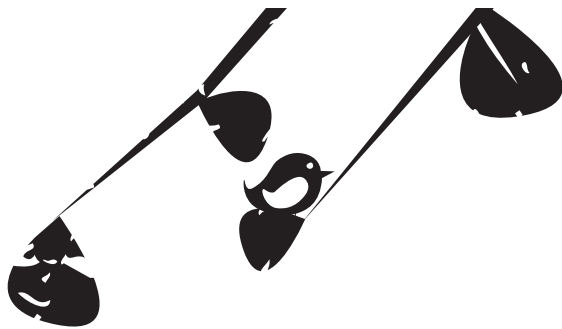
KARAMELE

*Odtrgaj mi
košček
odrekanj
in klobukov
pod njimi*

zajahala bi predmestje
in ga s sulico nabodla
na mesec
ga prosila
naj bo le za trenutek
nekaj drugega

ker nočem sestti
pod težo
cvetov
in vsak večer ugibati
kam bo pihal veter

ker se zdi tema
pod mojimi stopali
tako odebeljena
da so se nad mestom razlile

kobaltne zvezde
ki zdaj padajo na strehe

ker nočem šteti
koliko ljudi je
stanovalo v meni

in ostalo znotraj
in koliko jih še prihaja

Sandra Erpe

nekaj blatnega

nekaj blatnega je
v meni
ker se ne dam
oprati
name drsijo
prsti
opilki isker
zapečejo
kot konice
feferonov
tistih nežnih
pravkar vzbrstjenih
nepobranih in rdečih
od zadrege
nekaj blatnega je
v meni
ker se ne dam
oprati
se ne zgane
iz gnezda
čeprav ga skušam
zgrabiti

in spraviti
v žep

je nekaj blatnega
v meni
ker se ne dam
oprati
in ker smrdim
po žuljih
mojih feferonov

Sandra Erpe

SPANČEK ZAPOJE (odlomek)

Zvezdica Spančka priziblje vse tja do hiške in vse tja do okenca, da lahko vidi v zibelko.

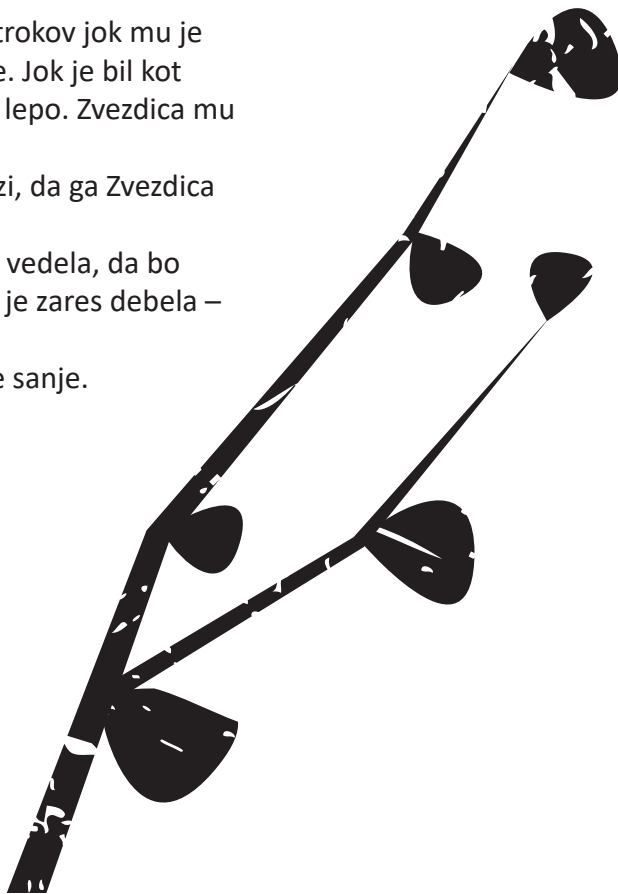
Spanček dvigne glavo in sede na Zvezdico. Otrokov jok mu je zares segel do srca. Zapre oči in mu prisluhne. Jok je bil kot pesmica. Spanček začne peti. Poje lahno, res lepo. Zvezdica mu pomaga.

Na koncu poje le še Spanček in sploh ne opazi, da ga Zvezdica guga in da je otrok nehal jokati.

Na nebu pa se smehlja Luna. Tista Luna, ki je vedela, da bo Spanček zmogel sam potolažiti otroka. Sedaj je zares debela – tako debela kakor zlata krogla.

Otrok v zibelki pa sladko spi in sanja najslajše sanje.

Katarina Kukman

Hrepeneče
zrem v zvoke,
ki režejo
tišino noči.
Morda
zaslišim ključ,
ki bo odklepal vrata,
ali
drsajoče korake,
ki obstanejo
pred vrati.
Oči,
polne pričakovanja,
zro v temo.
Ni slišati ključa,
ne drsajočih korakov.
Mama
več ne izgovori
mojega imena.

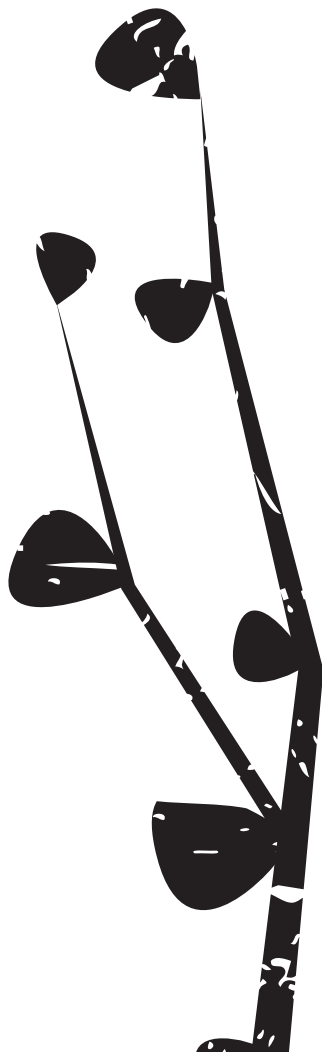
Jožica Kapele

DELO NA SEBI

Kadar svoje pomanjkljivosti
oblikuješ v svoje prednosti,
si na začetku svoje bleščeče
prihodnosti.

Petra Kampl Petrin

PRAZNINA

Krhkost polagam v dlan.
Zeva mrak iz davnine.
Izpuhtelo zaupanje
kljuje v zavest.

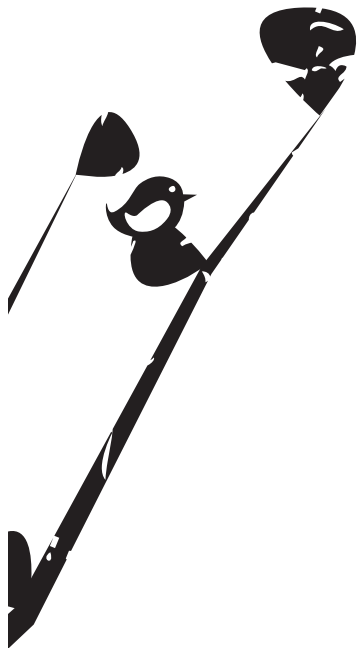
Beseda izgublja pomen.
S svetlobno hitrostjo
pada v brezno
gosto pretkano
v pajčevino zlih.

Šum misli odmeva v praznino.
V kamenčke spomina
se spotika,
praska ob čeri
v brzicah solzne reke.

Hlasta želja za svetlobo,
nemo tava v megli bremen ...

Bi znal preteklosti zapreti vrata?

Tanja Košar

AFORIZMA

Žalosten je človek, v katerem
ni nič človeškega.

V zidanico vstopajo pametni in
bedaki, izstopajo vsi enaki.

Josip Fabina

ROJSTNI DAN

»Pili torej ne bomo, bomo pa malo telovadili, velja?« sem ga le napol slišala govoriti.

Njegovi močni roki sta me zgrabili za pas in kot peresce me je dvignil visoko v zrak. Vsa prestrašena sem z vsemi štirimi otepala okrog sebe. Končno me je počasi spustil, da sem ob njem drsela proti tlom. Vsa zmedena sem pod tanko bluzo začutila njegovo mišičasto telo. Nekaj trenutkov me je še držal v objemu, nato pa me narahlo odrinil.

»Kje imaš pa joške? Si jih doma pustila?« se mi je nasmehnil.

Maks Starc

OPOJNA ROSA

Samo ljubezen
Kakor kaplja opojne rose
Kakor solza
Tako majhna
Na poti sivih ulic
Strtega srca
Solznih oči

Samo ljubezen
Tiha ... mirna ... močna
Pozna pot
Odpre srce
Obriše oči
Samo ljubezen
Kakor bistra, biserna opojna rosa

Mira Vladić

1420

PESMI MORJA 3

droben trepet oddaljenih
svetov
ujet v lupine školjk
in ko zasije morje sred daljav
se na grebenu morska sapa
zastrmi

igra penečih pen in daljni šum
vetrov
migotajoče sonce pripeto na
nebo
in prva ura stvarjenja sveta
ko je svetloba še brez
spominov

nasmeh morja je spominjanje
je vračanje in je minevanje
v pesku na obali se piše narek
časa
čas ki ga ni
ko ustnice še v prvinskosti
okušajo prasnov sveta

Nace Mervar

2114

DEŽ

Tista dežna kaplja tam –
jo vidiš?
Kot da moja solza je ...

Za zgubljene srečne dneve,
za ljudi vse ljubljene,
ki jih ni in jih ne bo ...

Tista druga kaplja zraven –
slišala si, ko pristala tiho je,
tista je, da spere madež,
ki umazal je ime ...

Prav vse kaplje,
ki z neba mehko padejo na tla,
veš – ves dež, ta voda vsa
meni je namenjena,
da očisti to srce,
ki razjeda ga gorje!

Erna Ernestina Rožman

MIMOHOD TIŠINE

Molilne mlinčke
sem pritrdila na okno,
da jo zvabim k sebi.
Tišino.
Meljejo, prosijo, molijo,
pošiljajo ubrane želje v veter,
kot kresilo se prižigajo mantre
OM MANI PADME HUM.

Tišina zaplameni,
prihaja mi naproti,
prime me za roko,
drži prst na ustih,
ustavi blebetanje sveta.

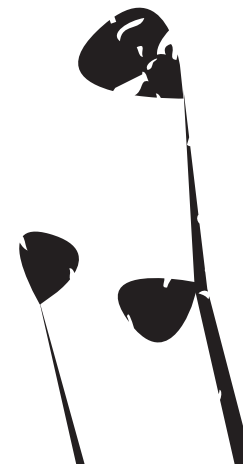
Spleteva si gnezdece,
da bova sami.

Uči me živeti navznoter.
Padam v valove pozabe,
prelivam se v utišano budnost.
Širim se in krčim.

Prehajam iz enega v drugo,
iz sence v sonce.
Postanem luč.
Postajam vse in eno v vsem.

Neznani dih se me dotakne.
Pesemvzetje.

Rezka Povše

MOJE SANJE

Ne odpihni veter
moje sanje
dneve sreče
upihni vanje.

Naj spomini teko
od lepih dni
ko je bilo
še v življenju lepo.

Naj piha veter
naj sonce mi sije
naj luna ne sveti
noč žalost naj skrije.

Naj rožice cvetijo
mamljivo dišijo
barvito se širijo
srce pomirijo.

Minka Pečaver Potočnik

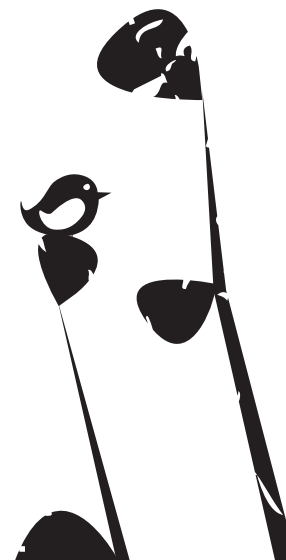
1424

IZ SEVERA NA JUG (odlomek)

In štokrlje so pridno iskale hrano po travniku. Sedaj so imele že nov zarod, ki jih je nestrpno čakal v spletenih gnezdih na strehah domačij. Tako živo doživetje narave me je čisto raznežilo in dežela me je s svojo lepoto pričela osvajati.

Pomislim, da pomlad prva obišče Belo krajino, potem smo na vrsti Dolenjci in Posavci. Za dober mesec pa zamuja pomlad na Gorenjskem. Čeprav imam rada sneg in zimo, sem bila vseeno vesela, da sem se preselila v tople južne kraje. Me rado zebe.

Ivana Jana Cvirn

2514

POČITNICE (odlomek)

Preostanek počitnic sva preživela skupaj in uživala v medsebojni bližini. Veliko sva se pogovarjala, se spoznavala. Hodila sva v kino ter na sprehode po mestu in bližnjih travnikih, najraje pa sva samo ležala v senci dreves, zaprla oči ter uživala v tišini in vonju narave. Družila sva se s prijatelji ali pa sva samo ležala na postelji v njegovi sobi in poslušala najino najljubšo glasbo. Seveda so bili tudi trenutki, ko nisva bila ravno najbolj zgljedna, in priznam, da sva v tem prav uživala. Spomnim se, kako sva se skrivala za zdravstvenim domom in kadila. O, ja, takrat in tam se je začela moja »kadilska kariera«. Prav uživala sva. Tisti občutek, ko veš, da počneš nekaj narobe a enostavno ne moreš nehati, je neverjeten. Želja po prepovedanem in hkrati strah zaradi prepovedanega.

Mirjana Laknar

SVOBODNA DUŠA

Svobodna duša
v telesu človeka
hodi,
izkušnje iz življenja
v sebi nosi.
Je modrost sveta,
resnica srca,
in luč neba.

Lucija Reščič

1426

2714

ZIBAJOČI MOST (odlomek)

Oblaki so se umaknili in nad mostom je posijal mesec v vsej svoji veličini in takrat jo je videl. Stala je sredi mosta v beli obleki s spuščnimi lasmi in ga z nasmeškom v očeh vabila k sebi. Stopil je k njej. S toplo roko ga je pobožala po ledeno hladnem obrazu in poljubila njegove prezeble ustnice, ki niso bile več slane. Postale so tople. Gledala ga je v oči in on njo. Ponovno sta bila skupaj in ples na zibajočem mostu v zlati mesečini je bil zopet samo njun.

Senta Sirk

TI SI

Ti si
večnost.

Ti si
brezmejna modrost.
Ti si
pot.
Ti si
neskončen navdih.

Ti si
jaz.

Jaz
sem ti.

Sva
Enost
izvirne ljubezni.

Saška Simonič

MISLI

Najine misli so
stezi,
neprehodni, skriti, vedno znova
umiti,
še nebo dneva je ne vidi,
je ne zaznava zelene.

Kot se ob stezi potok spaja
vejevjem,
ki se ga nikoli ne dotika,
so veje in trave v njem lepa,
neskončno
slika.

Najine roke spreletava nevidno
hrepenenje.
Misli lovijo skrivnostne modre metulje.
Roke segajo proti nebu,
k prividu
neskončnega.

Najine misli se v prepletenih snopih želja spajajo,

na isti

od dežja

z

zelena

resnice

kot prosojne nitke resnice,
ki jo na najini stezi neumorno
a ne zmore uzreti ne tvoje, ne

Branka Pirc

išče,
moje oko.

JUTRO V AVGUSTU

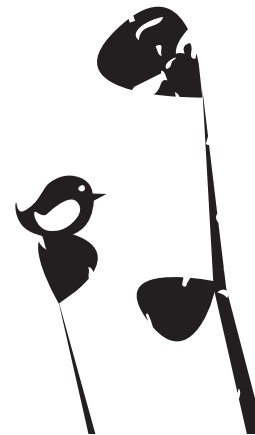
»Sonček je in ti ...«
znan napev pluje skozi zrak.
Valovanje v sapici.
S svoje oaze
zrem v nebesno plavino,
vonj sivke in svežega jutra.
Samo moj trenutek
in srce se odpre
vseobsegajoči veseljnosti.
Mir in nežna radost, lahkotnost,
duša pa toplo zavetje.
Pridružim se ptici visoko nad mano.
Vsa sem nasmeh,
našla sem se.

Nina Grahek

ZAJČJA MORA (odlomek)

In naj se čim prej čebulica, še boljše šalotka, korenček in šetraj znajdejo na varnem v nakupovalnem cekarju skupaj z brinovimi jagodami. Čas je, da se nemudoma posvetimo nadvse pomembni odločitvi. Izbira primerne posode. Neoporečnemu zajčjemu mesu z nizko vsebnostjo maščob torej pripada primerno izbrana posoda, da posthumno zlahka skoči vanjo, saj mu pri tem neutrudno pomagamo.

Stanislav Kink

PLESALEC NA KODELJEVEM (odlomek)

Pa njegova frizura! Svetle lase je imel okrog glave obrite čisto na kratko, sredina glave pa je bila kot nizka indijanska perjanica. Za današnje dni komaj opazno, za takrat ekstravagantno. Izgledal je čisto drugače od vseh, toda šik!

In njegova visoka postava! Lahkotnost njegovega koraka med mizami in stoli, ko je šel proti nama, je bila milina. Spomnim se njegovega obraza: mehke poteze, prijazen pogled, odprt nasmev v nedvoumnem namenu: »Smem prosit za ples?«

Zdravka Abram

VEČER

Tiho spet kot nema sapica odideš spat,
razcefraš me v pradelce,
postaviš me v mat.

Pa iščem dotike
ljubezni poti,
v teminah vsakdana,
a tebe tu ni.

Srebal ljubezni sem tvoje sledi,
bila je le sled, a tebe tam ni,
postaja življenja se zgublja v megli,
v kar sem verjel,
tega več ni.

Mladen Babič

144.

Noč.
Vlažne zemlje opoj.
Jaz pa bosa stopam nocoj,
da iz zemlje
pokrite z roso noči
posrkam moč za življenje.

Noč.
Brezkončna širjava zvezd,
nad njimi obok teme,
mrtva straža večnega.
Komet – rana nebesa
utrinek življenja mojega.

Noč.
Nad mano zvezd nebroj.
Veliki voz, mali voz,
rimska cesta ...
Kam naj grem jaz?
Kateri je moj voz,
prava cesta,
da ne zaidem,
da ne ubeži mi čas,
ko zarja jutranja obsije nas?

Anica Perme

OSVOBOJENA

Sidraš ladjo na obali
nikogaršnje svobode.
Nenapovedano raztovarjaš
brezpomembnosti.
Pomirjaš valove
v pršini naveličanega jutra.
Majavost tovara
se posmehuje preperelosti
napete vrvi.
Narcisoidno kažeš mišičaste roke.
V zabojih srca
zeva praznina.
Vem, nekoč ostanem sama
na obrežju.
Osvobojena pričakovanj.
S slano pesmijo na ustnicah.
Brez žalosti.

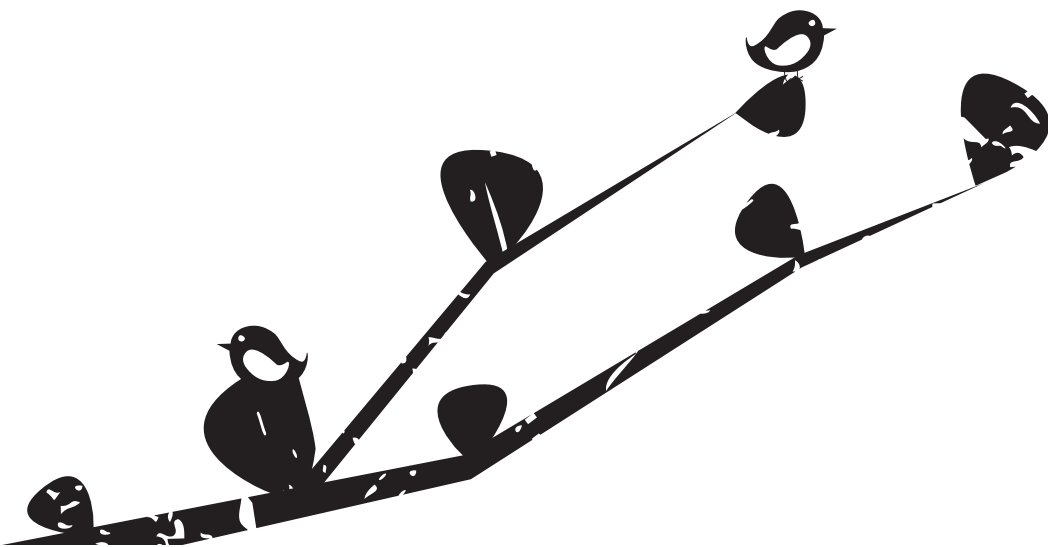
Marija Bajt

SLAB ZAČETEK, DOBER KONEC (odlomek)

Izbirava predvsem med otoki ... in izbereva. KORČULA. Z letalom. Nič polžjega lezenja v koloni, nič čakanja na trajekt pri 40 stopinjah, prebijanja skozi morebitna požarna območja (lanska izkušnja je še zelo živa). Usedeš se lepo na avion, malo zadremlješ, nekaj popiješ, preštevaš oblačke in že si na cilju. Resda je tisto poldruho uro na letališču malo težko prebiti, a gre.

Magda Kastelic Hočevar

KOT DEŽ SI

Kot dež si,
brez katerega
umira zemlja,
kakor zrak,
brez katerega
mi zastaja dih.
Kot melodija si,
ki spremlja
del mojega življenja.

Terezija Balaževič

ČEVELJ (odlomek)

No moj družabnik ali sopartner levi čevelj je nezgovoren kreten. On ne govori. Molči in se premika po nalogu noge, v katero je obut. Z mano ne spregovori besede. Mogoče nima jezika. Ne morem ga pogledati v oči, kajti leživa vedno na hrbtu in se zato ne moreva spogledovati. Sam bi mu že kakšno povedal, tako pa ne gre, pa še govoriti ne znam.

Anica Vidmar

1440

MUHI (odlomek iz enodejanke)

KOBILICA: Kako to misliš, nemogoče? Saj sem ravno včeraj videl muho, prav takšno kot ve, ki se je brez večjih naporov uspela osvoboditi! Ali pa je bilo lani ...

ANA jezno: Ne pametuj! Nikogar nisi videl ulti, ker JE nemogoče.

Poleg tega pa, tudi če bi ne bilo, bi tu ostali. Tu nama je dobro, veliko boljše nama gre kot tebi. Tu sva popolnoma srečni! Samo zavidaš nama! Ker sam nisi zadovoljen, zadovoljstva tudi nama ne privoščiš, samo zato naju prepričuješ, naj odideva! Hinavec!

KOBILICA: Morda sem, morda ne. O meni si misli, kar hočeš! Za moje besede velja isto. Toda dejstva ostanejo dejstva, tudi če se odločiš, da ti niso po godu. In dejstvo je, da se vama pobeg se zdi nemogoč, ker vaju je strah. Bojita se spopasti s to mrežo, ki vaju zadržuje, že odkar pomnita, in na prvi pogled deluje popolnoma neuklonljiva. Še bolj kot pajčevine pa vaju je strah tega, kar leži za njo. In čisto prav je tako! Neskončna prostranstva svobode so nevaren kraj. Toda ravno to je tisto, zaradi česar je vredno živeti, zaradi česar je vredno biti svoboden! Če bi bilo življenje predvidljivo in varno, bi izgubilo svoj čar. Prava lepota se skriva v tveganju.

Matevž Turk

4114

Lepota besede 2019

Izbor besedil literarnega natečaja

Izdala: Javni sklad OI Črnomelj in Knjižnica Črnomelj

Izbor besedil: Samo Dražumerič

Oblikovanje: Gorazd Petrovič

Tisk: Tiskarna Demago Print

Naklada: 150

Črnomelj, november 2019

**Izid knjižice sta omogočila Javni sklad RS za kulturne dejavnosti
in Občina Črnomelj.**

Javni sklad RS za kulturne dejavnosti
Območna izpostava Črnomelj

Jskd

OBMOČNA IZPOSTAVA ČRNOMELJ

Ul. Mirana Jarca 20

8340 Črnomelj

07/30 61 190

oi.crnornelj@jskd.si, www.jskd.si

KNJIZNICA

ČRNOMELJ

Ulica Otona Župančiča 7

8340 ČRNOMELJ

Telefon: 07/ 30 51 364

knjiznicacrnl@crn.sik.si

www.crn.sik.si